

градъ. Мирътъ билъ сключенъ на 8 октомврий 927 година, четири месеца следъ смъртта на Симеона, и въ сжщото време въ Пигитъ предъ града било извършено бракосъчетанието на царъ Петра съ внучката на императора Романъ, Мария. Съ това се и свършили 30-годишнитъ кръвопролития. Въ мирния договоръ, освенъ царската титла на Петра, било признато патриаршеското достоинство на пребиваващия въ Дръстъръ архиепископъ Дамянъ и заедно съ това самостоятелността (*αὐτοκράτωρ*) на българската народна църква. Византия сжщо тъй се задължила да почита българския господаръ по-високо отъ всички европейски крале, дори отъ нѣмския императоръ⁴. При това византийцитъ се задължили да плащатъ ежегоденъ определенъ данъкъ на българитъ и формално имъ отстъпили повечето завладѣни отъ Симеона земи; въ Тракия Одринъ останалъ за византийцитъ, а Пловдивъ се падналъ на българитъ⁵.

Причинитъ за тия тайни и бързи преговори не се криели въ отношенията на българитъ къмъ другитъ народи. Една война съ византийцитъ не би представляла позече трудности както при Симеона; хърватитъ, въпрѣки неотдавнашната си победа, не нарушавали мира, благодарение посрѣдничеството на изпратения отъ Римъ архиепископъ Мадалбертъ, който заминалъ за Преславъ, както изглежда, за коронацията на Петра⁶; сърбитъ се намирили подъ българска власть, маджаритъ били увлѣчени отъ своитъ походи къмъ западна Европа, а печенегитъ, ако сждимъ по тѣхнитъ отношения къмъ Симеона, по-скоро ще сж били добре съ българитъ. Промѣната, която произлѣзла въ политиката на новото правителство, била предизвикана отъ вжтрешнитъ отношения на България.

Царъ Петъръ трѣбвало да се опасява отъ недоволството на обиденитъ братя и мощниятъ Сурсувулъ билъ омразенъ на другитъ боляри. Противъ своитъ вжтрешни врагове и двамата се надѣвали да се бранятъ чрезъ единъ тѣсенъ съюзъ съ Византия, съ което, обаче, не успѣли да привлѣкатъ народа на своя страна. Приятелскитъ отношения между двата двора се продължавали дори и следъ смъртта на Романа (944), при Константина Багренородни († 959) и при Романа II († 963). Българитъ помагали на византийцитъ противъ араби и руси. Едва къмъ края на живота си Петъръ разбралъ, че византийцитъ използвали тая 40-годишна дружба, не само за да се запознаятъ съ слабата страна и съ тайнитъ на българското царство, ами и да подготвятъ разлагането на неговата мощъ.

Недоволството на българитъ отъ промѣната на политиката се проявило още сжщата година чрезъ единъ опитъ (927) за превратъ. Боляритъ, които се издигнали при Симеона, възпитани въ неговъ духъ, и които не се примирявали съ новия полувизантийски придворенъ щатъ, съ гръцката царица, съставили заговоръ, съ цель да свалятъ Петра и да възкачатъ на престола неговия по-малъкъ братъ *Иванъ*. Заговорътъ, обаче, билъ на време откритъ, боляритъ били наказани, а Иванъ предаденъ на императора, за да го поставятъ въ нѣкой византийски манастиръ. Ала Романъ му подарилъ имотъ, оженилъ го за една знатна арменка и го задържалъ при себе си⁷.

Около 930 година избухнало много по-опасно възстание въ западната частъ на държавата. Нѣколцина боляри провъзгласили тамъ за царъ най-стария братъ, монаха Михаилъ и навѣрно биха успѣли да свалятъ Петра, ако *Михаилъ* не би умрѣлъ въ самото начало на възстанието. Бунтовницитъ безпокоили сжщо тъй византийскитъ владения, опустошили страната при устието на Стримонъ, нахлули въ Атика и най-сетне били заселени отъ императора Романъ при Артенския заливъ.

Отъ тия безредици се възползували сърбитъ за да възстановятъ своята самостоятелность.